

Sborové OZVĚNY

Časopis sboru Českobratrské církve evangelické v Teplicích • červen 2017 • Ročník XXII

Znamení může člověka posunout

Základ kázání: Gn 2, 18-25

Při přípravě dnešního kázání se mi vynořila zajímavá kombinace textů. Jsou to oddíly z různých částí bible. Pojítka mezi nimi je spíše volné, než na první pohled patrné. Takové volné spojení je ve svatbě. Svatební dění v Káni Galilejské se setkává se čtením z knihy Genesis, které právě při ní používáme. Ale máme tuto chvíli, třetí neděli po zjevení Páně, na to, abychom se zamysleli a hledali hlubší souvislost.

Příběh z knihy Genesis nás zavedl do ráje. Krásné prostředí, jak popisuje Písmo, ale osamělý člověk v něm. Pánu Bohu, jak čteme, se to nezdálo. Dokonce si nemyslel ani to, že nějaký čtyřnohý mazlíček prolomí hráz samoty. Tak to biblická tradice popsala – nenašla se pomoc jemu rovná. Ten rajský samotář měl co dělat. Musel vymyslet, jak nazvat tu všechnu velkou i malou havěť, kterou k němu Pán Bůh vodil. I tato věc je pozoruhodná. Bůh k němu přivedl polní zvěř a všechno nebeské ptactvo a chtěl vědět, jak je nazve. Může se zdát, že to byla zkouška. Určitě však nešlo o to, jestli dá tvor s dlouhými slechy jméno zajíc, králík nebo osel a bude Pánem Bohem za to známkován. Název však znamenal vytvoření vztahu, místy až vlastnického, ve kterém měla hrát roli především odpovědnost za život takového tvora, a to i za podmínky jeho života a za jeho místo ve stvoření. To je také obsahem zadání – podmaň a panuj! (Gn 1,28). Ale v rovině panování a správy se neřešila samota člověka. Tam, kde se podmaňuje a panuje, se netvoří rovné podmínky. Řešení lidských trampot, toho, co je mezi lidmi těžkého, je možné tehdy, kdy jsou oba na stejné úrovni. Mezi lidmi nadřízenost a podřízenost takové věci jako osamocení neřeší. Rovnoprávnost je to správné.

Člověk tedy plnil nějaké pověření, když nazýval tu velikou havěť, dělal pořádek v hemžení, vnášel do toho přehled, dával tomu řád. Pěkný úkol to byl a potřebný. I kdyby to byla jeho první práce, tak neby-

V neděli 22. ledna nám posloužil kázáním seniorátní farář Joel Ruml.

la špatná. Byla to spolupráce s Bohem při ladění stvoření. Kromě toho doladování vztahu uvnitř stvořeného se však potvrdilo, že v této úrovni se nenajde pomoc pro člověka. Proto stvoření pokračovala, na člověka přišla mrákota, ztráta žebra a nová by-

tost, stejná a zároveň jiná. Čteme, že člověk zvolal, asi jásavě, protože vytušil, že to něco vedle něho je něco podobného a rovného a zároveň jiného.

Pokračování na 2. straně

Znamení může člověka posunout

Ovšem neubrání se takovému chlapskému zvolání, ale korespondovalo s tím, co dělal předtím. Jak to dělal s havětí, tak i tady tu bytost vedle sebe pojmenoval. On byl aktivní, dal jméno, zařadil ji do existujícího pořádku, ale možná si ji nevědomky přivlastnil. Možná jen z radosti a ne ze zlé vůle, ale přece jen se stalo. V hebrejštině zní označení obou téměř totožně, proto NEP: On je muž a ona mužena. Pomoc proti samotě musí být rovná, proto třeba existuje i odlišné označení pro oba, jak to máme v češtině – muž a žena.

Zajímavý je pokus nového překladu, jak tu mužovu spontánní reakci mírně oslabit. Uvozovkami oddělil toto zvolání, které říká, že kost z mých kostí, ať je muženu, protože z muže vzata jest. Tam přímá řeč končí a následuje něco, co vůbec neodpovídalo pořádkům tehdejší společnosti. A co se nakonec dodnes málokterému manželskému vztahu podaří naplnit. Totiž, že muž opustí otce i matku, přilne k ženě a stanou se jedním tělem. Muž je ten, na kom leží nutnost opuštění rodinné minulosti a je zároveň ten, kdo bez lítosti vytvoří kompletní tělo, aby se teprve tak uzavřel kruh jednání proti samotě účinně a smysluplně.

Možná se ptáte, jaká je v tom souvislost se svatbou v Káni Galilejské. Může být jednoduše taková, že bratři výběrem svých perikop usilovali o to, aby se dobře katecheticky postarali o průběžné čtení Písma a tak na začátek roku dali oddíl ze začátku Bible. Ale přece jenom tam vidím jednu možnost, jak obě místa spojit.

Podivuhodnost celého příběhu svatebního veselí v Káni nechávám stranou. Slyšeli jste, že to, co se tam stalo, bylo počátkem Ježíšových znamení a zjevení jeho slávy (2,11). Znamení, to je něco, co je výrazné nebo skryté. Je to vidět, lze si však toho též nevšimnout. Ježíš v Káni udělal znamení a všimněte si, kolikrát se necírkevní veřejnost soustředí pouze na to jediné – proměnu vody ve víno. Bez pokusu o hledání další souvislosti. A když mnozí nevědí, co dál s tím, tak zůstane pouze událostí pro zasmání. Takové znamení je však odkazem ke skutečnosti Božího působení a Božího angažmá v životě. Je nabídkou vidět souvislosti bohatěji a šířeji. Pravověrný Žid té doby chápal svou roli také v tom, že hledal znamení. Znamení byla skutečností toho, co souviselo nebo přímo nabízelo stopy Boží ve světě, tady o budoucnosti Boží, o stavu vykoupeném, vlastně jiném, než jaký je stav, ve kterém se musí člověk po-

Po bohoslužbách se zdržel na slovíčko se sestrami Věrou Grögerovou a Evou Valtovou.

hybovat. I když docházející svatební víno je tragédie, pak je asi stejná jako ubíhající roky života, kdy jste v situaci, že víno jednou dojde a roky také. Řešení to nemá. Kde není řešení, tam je smutek, pocit odvrženosti, pocit zbytečného putování, když na konci je jenom voda nebo žádná cesta dál. Vyprazdňuje-li se sud s vínem a vyprazdňuje-li se zásoba let, kterou má člověk v rezervě a zásobě, nemůže nepřijít pocit bezmoci a vlastně i samoty, který se prohlubuje a vede k hořkosti, otrávenosti a rezignovanosti. Což pak jednoduše znamená hnusnou chuť posledního doušku vína, nebo neodkladný pocit ztraceného života. Ale znamení může člověka posunout.

V dnešních oddílech je znamení dvojí. Jedno ve společenství. Už toho jednoho s druhým. Vždyť není nic lepšího, když podobný osud snášejí dva lidé stejně a co teprve, když je snáší spolu celá rodina. Pak i poslední doušek vína může být přijat jinak. Společenství tu skutečnost přijme jinak než jedinec, správce hostiny, na kterém vše leží. A druhé znamení je ve věčnosti Boží, která přesahuje člověka, smrt, hranice, všechno. To druhé znamení je významnější než to první, jakkoliv všem přejí, abyste měli krásné, nosné a plné společenství se svým vyvo-

leným a vyvolenou, a to po celý život. Ale to podstatnější je to, že znamení, které stojí na počátku obsahového zjevení Krista jako Spasitele, je vystavěno na tom, že to, co Bůh činí, odebrává strašidelnost tomu, co hrozí. Jednou samota, jindy prázdnota a v posledu se vše stává hrozbou.

S takovým znamením přišel Ježíš do našeho světa. S tím určuje naše životy a my to máme vidět a věřit. Víím, jak mnoho se zabýváme budoucností sborů a církve. Je to podobné plýtvání silami, jako když chce člověk v ráji řešit sám sebe a svou samotou. Pohled k Bohu, ve vši dětské prostotě, vrací sílu, naději, radost ze života, protože dává prostor k tomu, aby Bůh jednal. A to dokonce i v našich mezilidských vztazích a pak i v zájmu budoucí existence svého lidu. Bůh je ten, kdo podrží dveře a otevře mu nové možnosti, pakliže zjistí, že jeho lidu nejde v první řadě jen o sebe samotého. Takové znamení provázelo již stvoření a Ježíš to uplatnil na začátku své působnosti. Vidět takové znamení můžete i vy, přejí vám to, stejně jako poznání, aby se život posouval k životu očekávajícímu, že Bůh na sklonku tvého dne dá ti víno výborné, protože jednoduše a prostě: Nečekej nejhorší naposled. Amen.

Přes šest tisíc pro teplický Klokánek

Benefiční koncert, který uspořádal v neděli 14. května sbor Českobratrské církve evangelické ve svém kostele, vynesl částku 6 300 korun pro teplický Klokánek.

Velikou zásluhu na tom má Smyčcové kvarteto Severočeské filharmonie, které svým výkonem nadchlo obecenstvo, ale i všichni posluchači, kteří na dobrou věc přispěli. Podle slov Mgr. Danieľy Brníkové, ředitelky Klokánku, který poskytuje okamžitou pomoc dětem v Teplicích už 12 let, využijí prostředky na letní aktivity malých obyvatel. Obě strany se dohodly, že budou ve spolupráci pokračovat i nadále.

Projekt ČCE a evropských fondů DOMA u nás

Projekt ČCE a evropských fondů DOMA zahájil činnost i v našem sboru, a to v úterý 11. dubna. Milého setkání se zúčastnili jak naši členové, tak i rodiny ze Sýrie, Eritrey a Afganistanu. První vzájemné seznamování se konalo ve znamení Velikonoc – zvyků i barvení vajíček. Hostům se u nás líbilo, a tak budou setkání pokračovat.

Vítáme na světě

Ve čtvrtek 11. května 2017 se Magdaleně a Pavlovi Andrejsovým narodil kluk jako buk. Jmenuje se Tomáš, vážil 4,140 kg a měřil 52 cm. Sestra Eva Andrejsová je podruhé šťastnou babičkou.

Krizová komunikace i sebeobrana

V sobotu 29. 4. se v naší presbyterně konalo jarní ekumenické setkání žen. Dopoledne jsme vyslechly velmi zajímavé zkušenosti členky sboru ČCE Teplice Mgr. Dany Kroupové,

kteřá pracovala na krizových linkách bezpečí pro děti, dále pro postižené spoluobčany i seniory. Přednáška byla poutavá a poučná. Po společném obědě jsme měly s manželí Vladkou

a Martinem Žvachtovými kurz sebeobrany. Nabyté poznatky se mohou v dnešní době vždycky hodit. Za dopolední i odpolední program děkujeme všem třem lektorům.

Rozloučili jsme se...

.. se sestrou Martou Matějkovou, kterou si náš Pán povolal k sobě 23. února. Smuteční bohoslužby vedl br. farář Dan Páleník, vzpomínky na uplynulá aktivní léta sestry Matějkové přednesl bývalý farář sboru Jan Opočenský. Obřad doprovodil na varhany Jan Valta. Ve středu 12. dubna zemřela dlouholetá členka našeho sboru sestra Emilie Kozáková. Poslední rozloučení s ní se konalo v mělnickém kostele ČCE.

Ženy obnovily setkávání

Po časové odmlce se zmobilizovaly ženy ze sboru a obnovily svá setkávání. Zatímco muži se železnou pravidelností obsadili presbyternu, dámy se šly v cukrárně pivovaru Monopol.A bylo o čem povídat.

Životní jubileum bratra Mila

Slavili jsme narozeniny

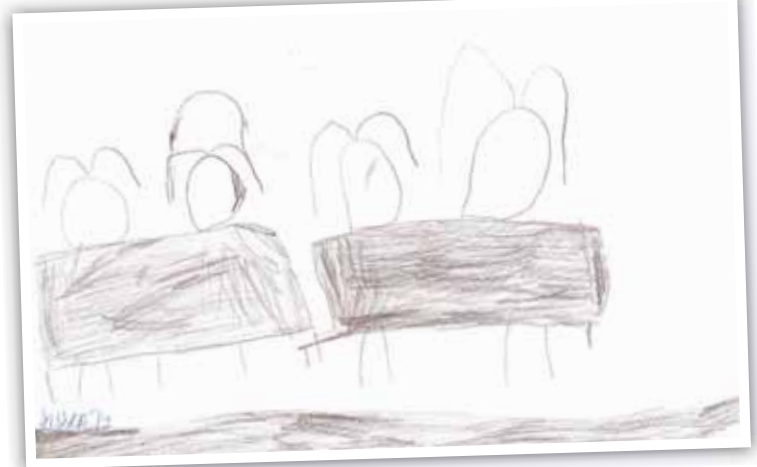

Oslava narozenin Anetky Gaudynové se nesla v duchu sportovního klání. Zapotili jsme se na bowlingu, odvážnější účastníci i na motokárách v Metropoli. Dobře jsme se bavili, jedli jsme a pili a společně se na památku také vyfotili.

Jaroslava Horáková patří k nejstarším členům sboru. Ve svých 88 letech je stále svěží, každou sobotu napeče, takže si po nedělních bohoslužbách báječně u kávy a čaje pochutnáme. Ale hlavně, už léta vykonává neocenitelnou pastorační službu. Milá sestro, moc si toho vážíme a do dalších let přejeme hodně zdraví a Božího požehnání.

V presbyterně jsme se potěšili se Zuzankou Peškovou, které bylo 18. ledna pět let. Ve školce dostaly děti zadání, aby nakreslily, co dělaly v neděli. Podívejte se, co namalovala malá Zuzka...

ana Jancyka: PŘEKVAPENÍ!

Než vzešlo Slunce

Základ kázání: Gn 32, 23-32

„Křup“, uslyšel Jákob ve své kyčli. Právě když se zdálo, že Neznámého přemohl. Právě když se zdálo, že přemohl Hospodina zástupů, Stvořitele světa. Tak mu tenhle Bůh vykloubil kyčelní kloub. Po křupnutí příšerná bolest. Děs a hrůza z nespravitelného zmrzačení do konce života. „Stejně ho nepustím. Nemůžu. Musím vydržet.“ Běželo Jákobovi hlavou. „Pusť mě, už svítá. Noc skončila,“ pravil Neznámý. „Nojo, to je pravda.“

To jsem opravdu s Bohem zápasil celou noc? Bože, jak jsem utahanej, po desítkách let otročení, utíkání a úskoků se ještě prát s tebou... A teď tě mám jen tak pustit? „Nahlas však Jákob vyslovil Bohu do tváře: „Nepustím. I kdybys mě zmrzačil úplně celého, tak tě nepustím, dokud mi nepožehnáš.“ „Jak si přeješ,“ pravil

Neznámý. „A něco lepšího, něco cennějšího, nechceš?“ „Nechci, tvé požehnání je pro mě víc než dost. Víc, než mi může nabídnout celý svět. Vždyť o něj zápasím celý život. Nebo sis nevšiml?“ Pravil Jákob, když pouštěl Neznámého. „Všiml. Proč myslíš, že se ti tak dařilo?“ řekl Neznámý. A pokračoval: „Jak se jmenuješ?“ „Ty nevíš? Copak mě neprovázíš celý život?“ „To víš, že vím. Ale víš ty, jak se jmenuješ? Víš ty, co jsi zač?“ „Jsem Jákob, Hospodine. Jsem Úskočný. Vychytralý. Následující.“ Tu Neznámý odpověděl: „Už ti nebudou říkat Jákob. Už ti nebudou říkat Úskočný, Lstivý a Následující. Už nebudeš zápasit ty. Ani za sebe, ani za své požehnání, ani za své uznání. Už za tebe budu bojovat já. Odteď budeš Isra-el, Zápasí Bůh.“

Jákob vykulil oči překvapením. Že by konečně vyhrál? Že by konečně získal to je-

diné, oč celý život usiloval? „A znamená to, Bože, že za mě budeš bojovat i tváří v tvář Ezauovi? Žene se na mě se čtyřma stovkama chlapů. Víš dobře, co jsem mu udělal. Vyřídíš celou tu záležitost za mě?“

„Kdepak, Israeli. Svůj život musíš prožít ty, proto jsem ti ho dal. Ale neboj se, budu s tebou. Jako vždycky.“ „To je vlastně fakt,“ odpověděl Jákob. „Hodněs mě podržel, když jsem utíkal z domu. Když mě Lában okrádal. Když se za mnou hnal až do Gileádu. Ale jednu věc nechápu - vždyť jsi mě mohl rozmáznout jak mastnej flek, proč ses teda nechal dneska přeprat?“ „A proč ne? Copak jsem člověk, abych potřeboval nad někým vyhrát? Abych žárlil nebo záviděl? Abych se bál? Abych měl pocit, že ztratím tvář, když všem kolem sebe neukážu, jak důležitý jsem?“ „Jakože ses nechal přeprat

kvůli mě? Jakože jsi ty, Stvořitel světa, prohrál, abych já vyhrál?“ „No, skoro. Copak jsme mojí prohrou nevyhráli oba? A nevyhráli tím náhodou také všichni kolem nás?“ „Ale to by pak znamenalo, že já jsem nad tebou nevyhrál. Že ve mně jsi nad sebou vyhrál ty. Že ve mně jsi zápasil ty, Bože - za mě i za ostatní.“ Neznámý se jen pousmál. Mírně, pokojně, ale s hlubokou radostí. Alespoň po těch úděsných dvaceti letech to tomu Jákobovi došlo. Jen škoda, že ho to stálo tolik... škoda jeho bratra i rodičů. Škoda Lábanu i tolika útěků. Škoda Jákobovy kyčle. Mohlo to být o tolik lepší... „Ty Hospodine, a proč jsi mě zmrzačil? Tos to nemohl zařídit líp? Vždyť můžeš všechno...?“

„A proč jsi to líp nezařídil ty, Israeli? Proč jsi nechal svůj hřích zajít tak daleko, že jsem ti musel dát do nosu až já?“ „Jenže já jsem jenom člověk.“

K pravidelným setkáváním nad "knihou knih" patří úterní Biblické hodiny, kde je momentálně na programu Desatero, a Pátečníci s proroky.

A teď ještě ke všemu mrzák. Já jsem bezmocnej chudák - vždyť jsi viděl, jak se ke mně chovali Ezau, Izák i Lában.“ „No a? Vždyť jsou to jen lidé. Proč myslíš, že jsi přede mnou větší chudák než oni?“ Privil Neznámý a v jeho očích zazjiskřilyblesky Všemohoucího. „Promiň, Hospodine, tak jsem to nemyslel.“ „Ale nekecej, myslel jsi to přesně tak.“ „Odpust', Pane. Máš pravdu. Jenom se snažím porozumět. Tak někdy prostě přešlápnu a myslím si, že vím lépe než ty. Prosím tě, proč sis nevybral třeba loket nebo pár žebereber - to by mě trápilo méně. Proč zrovna kyčel?“ „Abys už nemohl uskakovat. Aby ses už nikdy nemohl stát tím Jákobem, kterým jsi býval. Nebo aby ses musel sakramentsky snažit, aby ses jím stal. Abys věděl, že stejně vždycky záleží jen na mně.“

„Ty jsi mě zmrzačil pro moje dobro????“ „Ty bys byl raději

dál Jákobem?“ Jákob zmlkl. „No, nechtěl.“ Běželo mu hlavou. „Jasně, že nechtěl. Kdo by to chtěl... Pořád jenom zápasit, i když jako kníže. Pořád jenom zápasit s lidmi i s Hospodinem... Jasně, že je lepší, když všechny bitvy za mě vybojuje Bůh. Je lepší, když si příznám, že jsem stejně nikdy žádnou nevyhrál, jen jsem se pral a zápasil - vítězil jenom Bůh.“ Nahlas však řekl jen: „A tos mi to nemohl prostě říct?“ „Vždyť jsem ti to říkal na každém kroku. Mého slova máš dost a dost. Ale když jsi neposlušal a nechápal, tak jsme si to prostě museli vyříkat ručně. Ale řeknu ti, bál jsem se, že se nakonec vzdáš. Hlavně když jsem ti vyklouobil tu kyčel. Jsem rád, že jsem pro tebe zůstal tím nejdůležitějším v životě navzdory všemu otroctví, bolesti a utrpení, které sis způsobil. Podívej, už skoro vychází slunce. Já už půjdu. Nezapomeň, co se tu stalo. Nezapomeň, že odted

už jsi Israel, ani až si na tu špatnou kyčel zvykneš. Nezapomeň, že jsi jako kníže zápasil s lidmi i s Bohem, a obstál.“ „Hospodine, počkej, ještě mám tolik otázek...! Řekni mi alespoň, jak se doopravdy jmenuješ?“ „Proč se ptáš na takovou hloupost? Říkej mi, jak chceš. Copak jsem člověk, aby mě vaše slova mohla ovládat, vystihnout nebo trápit? Aby mi záleželo na tom, jak mi říkáte?“

V tu chvíli vyšlo slunce a zalilo celé údolí Jaboku svým světlem. Tak nečekaně a překvapivě, že Jákob chvíli neviděl nic než bílé světlo, možná jasnější než slunce. Taková změna po té strašně dlouhé a hluboké předcházející tmě. Jako to zažije o mnoho stiletí později také Saul - Pavel. Když se Jákob rozkoukal, Neznámého už neviděl. „Tak se mi to nakonec jenom zdálo? Nakonec jsem pořád Jákob?“ Přemítal. „Jauvajs!“ vykřikl,

když chtěl udělat krok. „Kyčel mám fakt v pytli!“ Zardoval se Israel. „Tak muselo být skutečné i všechno ostatní. On to Bůh opravdu udělal všechno pro mě. Všechno, všecičko. A já vůl se s ním ještě pral... A jak mi to říkal? Isra-el? Zápasí-Bůh?“ Jákob se zhluboka nadechl, vzal větev, co ležela vedle něj na zemi, a šouravým, pajdavým krokem vyrazil kupředu. Vyrázil vstříc Ezauovi, který se ho chystá zabít. Vyrázil vstříc své neslavné minulosti. Ale byl podivně klidný. Až požeňnaně pokojný. „Konečně pochopil,“ řekl si Hospodin. „Konečně pochopil, že mé požeňnaní měl celou tu dobu. Ten bude koukat, co jsem pro něho zase připravil, až se uvidí s Ezauem!“ Israel byl chromý, když minul tvář Boží. Ale vzešlo mu slunce. Konečně. Amen.

(Kázání br. faráře Dana Páleníka z 2. 4. 2017)

Zveme k účasti na bohoslužbách i dalších setkáních

sboru Českobratrské církve evangelické v Teplicích,
J. V. Sládka 2006/16

Kancelář sboru ČCE v Teplicích,
mobil br. farář Mgr. Dan Páleník 737 437 107
č. ú. 2100220448/2010

POZVÁNÍ

Pravidelná shromáždění

- úterý 16.30 hodin..... biblická hodina
- středa 15.30 hodin..... setkání dětí
- středa 17 hodin..... příprava ke konfirmaci
- středa 19 hodin..... (1 x měsíčně) - setkání mládeže
- pátek 19 hodin..... (2 x měsíčně) - střední generace (Pátečníci)
- pátek 19 hodin..... (1 x měsíčně) - setkání mužů
- neděle 9.30 hodin..... bohoslužby a nedělní škola

Máte-li možnost,
sledujte dění ve sboru ČCE
také na internetu:

www.teplice.evangnet.cz

Sbor ČCE Teplice

HURÁ NA PRAZDNINY!

Milí kluci a holky,
také letos jsme pro vás připravili na zdejší farní zahradě zábavné barevné odpoledne.
Můžete si přijít zařadit na trampolíně, připraven bude i skákací hrad, ale taky spousta her a soutěží.
Pro všechny máme odměny.
Podávat se bude hot dog s kofolou.
Přijmete proto s rodiči srdečné pozvání na dětský den v závěru školního roku na **neděli 25. 6. 2017 od 15 hodin** na farní zahradu Českobratrské církve evangelické v Teplicích, J. V. Sládka 16.

Těšíme se na vás!

Farní zahrada zve k posezení

Je to tak. Pozůstatky zimy zásluhou brigádníků zmizely. Tráva je posekaná, živé ploty vpředu i vzadu zastříženy, květiny nově osázeny, zahradní nábytek umyt, zameteno, uklizeno, nepořádek odvezen do sběrného dvora... Nezbyvá, než se posadit a vnímat krásu kolem sebe. Všem, kteří se na obnově zahrady i předzahrádky podíleli, patří dík, stejně jako všem obětavým brigádníkům, které se postaraly o jarní úklid interiéru kostela od kruchty, přes modlitebnu až po kuchyň, dětský pokoj a presbyternu.